

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 116

Ik zal van Mij bouwen

De woorden die het onderwerp van deze studie vormen, werden door de Here Jezus Christus uitgesproken toen Hij in Caesarea Filippi was gekomen met Zijn twaalf discipelen die Hij had aangesteld als apostelen (Luc. 6:13). Hij vroeg hen, niet ieder afzonderlijk, maar alle twaalf tegelijk: 'wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?' (Matt. 16:13). Vervolgens vertelt Mattheüs ons: 'en zij zeiden.' Er kan geen twijfel over bestaan dat het voornaamwoord 'zij' betrekking heeft op de twaalf. Moeten wij hier afleiden dat zij een eenstemmig koor waren dat gezamenlijk antwoord gaf? Natuurlijk niet! Eén van de twaalf, we weten niet wie, werd hun woordvoerder en gaf het antwoord: 'sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.'

Alle twaalf konden instemmen met dit antwoord, want zij hadden zulke opvattingen gehoord. Het is echter duidelijk dat de Heer hun gedachten slechts voorbereidde op een veel belangrijker vraag. Hij zei: 'maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?' (*gij* is meervoud; deze vraag werd dus gesteld aan de twaalf). Opnieuw werd iemand hun woordvoerder en die gaf het antwoord. Deze keer weten we dat het Petrus was die voor het hele gezelschap antwoord gaf: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!' (Matt. 16:16). Dat was een regelrechte belijdenis van hun geloof in Hem. Daarin verklaarden zij wat zij over Hem geloofden. De vraag waar we nu echter voor staan, is of de twaalf met deze verklaring van Petrus hebben ingestemd. Stemden hun harten, verstand en ziel hiermee in? Lieten ze hun goedkeuring blijken door een blijde uitdrukking op hun

gezicht, door te knikken, of misschien door hartstochtelijk 'amen' te fluisteren?

Uit de grote hoeveelheid waarheid die we kunnen putten uit andere delen van de Schrift, kunnen we met zekerheid stellen dat tien van de anderen van harte instemden met de verklaring van Petrus en dat elk van hen hetzelfde gezegd zou hebben als hij de woordvoerder was geweest op dat moment. Er was echter één, Judas Iskariot, die het er diep in zijn hart niet mee eens was. Het was niet zijn geloofsbelijdenis. Wegens hem gaf de Heer op een bijzonder voorzichtige manier Zijn antwoord. Hij sprak direct tot Petrus, maar ieder ander kon daar zichzelf in betrekken of zich daarvan uitsluiten. Hij gaf Petrus antwoord met de woorden: 'zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is' (Matt. 16:17).

In deze woorden ontdekken we dat de grote waarheid die Petrus als spreekbuis voor de apostelen uitsprak niet tot hem gekomen was uit één of andere menselijke bron, uit voorafgaand onderwijs, uit aanleg, of persoonlijke bekwaamheid. Ook kwam die niet voort uit ras of nationaliteit. Deze was tot hen gekomen van de Vader in de hemel, zoals Johannes later zou zeggen: 'een ieder, die gelooft, dat Jezus de Christus is, is door God voortgebracht' (I Joh. 5:1). Goddelijke generatie moet de kracht zijn achter het kunnen vatten en aanvaarden van een dergelijke waarheid.

Het woord 'gezegend' betekent hier geluk in de hoogste graad bezitten. En als dat voor Petrus gold, was dat ook zo voor de tien anderen die daar stonden. Zijn uitspraak was ook hun belijdenis en hun zegen was geen greintje minder dan die van Petrus. Zij kunnen zichzelf daar ook toe rekenen. Maar de Heer had nog meer te zeggen en dat gebeurde ook door de boodschap aan Petrus te richten. Dat werd gedaan om het niet aan Judas op te leggen. Hij zei tot Petrus: 'en Ik zeg u, dat u de rots bent.'

Deze uitspraak, vertaald op bovenstaande wijze, zal voor velen verrassend en voor enkelen schokkend zijn. Dit doet evenwel recht aan het Grieks en is in overeenstemming met de waarheid. Sommigen zullen dat ogenblikkelijk van de hand wijzen en anderen zullen hun ogen hiervoor sluiten. Laat deze mensen echter eens antwoord geven op de volgende vragen: waarom zou de Heer aan Petrus zeggen dat hij Petrus is? Waarom zou Hij het heerlijke getuigenis van Petrus beantwoorden met een onbetekenende opmerking? En wat zou Petrus hieruit leren wat hij niet allang wist? Als iemand mij midden in een serieus gesprek zou zeggen: 'jij bent Otis!' zou ik waarschijnlijk antwoorden: 'hartelijk dank voor dit waardeloze stukje informatie. Maar waarom vertelt u mij wat ik al vanaf mijn tweede weet?'

Het Griekse woord *PETROS* betekent *rots* en dat is de manier waarop het vertaald had moeten worden. De uitspraak van de Heer komt helemaal niet vreemd over op mensen die hebben ontdekt hoe het woord 'rots' in het Oude Testament wordt gebruikt. Bij alles wat God over Zichzelf heeft gezegd, is het woord *rots* waarschijnlijk vaker gebruikt dan enig ander woord om Zijn karakter te beschrijven. Denk eens na over de volgende verzen:

De Rots, wiens werk volkomen is (Deut. 32:4);
Toen werd Jesurun vet... hij minachtte de Rots van zijn heil (Deut. 32:15);
De Rots, die u verwekt heeft, hebt gij veronachtzaamd (Deut. 32:18);
Want hun rots is niet als onze Rots; onze vijanden mogen zelf oordelen (Deut. 32:31);
Er is niemand heilig gelijk de HERE, want niemand is er buiten U, en er is geen rots gelijk onze God (I Sam. 2:2);
O, HERE, mijn steenrots, mijn vesting en mijn bevrijder, mijn God, de Rots, bij wie ik schuil (II Sam. 22:2,3);
Want wie is God behalve de HERE, wie is een rots buiten onze God? (II Sam. 22:32);
De HERE leeft. Geprezen zij mijn Rots, en verhoogd zij de God mijns heils (Ps. 18:47);
Hij trok mij op uit de kuil van het verderf, uit het slijk van de modderpoel; Hij stelde mijn voeten op een rots (Ps. 40:3);
Leid mij op een rots die mij te hoog zou zijn (Ps. 61:3);
Komt, laat ons jubelen voor de HERE, juichen ter ere van de rots onzes heils (Ps. 95:1).

Er kunnen nog veel gedeelten worden aangehaald, maar deze voldoen om te laten zien dat het woord *rots* wordt gebruikt om een buitengewoon belangrijk aspect van het karakter van onze grote God te laten zien. Hij is de Rots op Wie alleen gebouwd kan worden. Toen de Heer dus tot Zijn apostelen zei: 'en Ik zeg u, dat u de rots bent,' vertelde Hij aan deze eenvoudige mannen dat zij een deel hadden gekregen van het karakter dat bij God behoort, ja, bij Hemzelf. Zij kregen hiermee dus deel aan de goddelijke natuur en wel aan het aspect van de 'rots,' zij waren het fundament waarop iets gebouwd zou kunnen worden. Dit feit wordt een stuk duidelijker als we beseffen dat *PETROS* de Griekse vertaling is van het Chaldeeuwse woord *CEPHAS* en dat *CEPHAS* *vast gesteente* betekent.

Hierop volgend verklaarde de Heer: 'en op deze rots zal Ik van Mij de ekklesia bouwen' (Matt. 16:18). Deze vertaling is in volkomen overeenstemming met het Grieks: '*KAI EPI TAUTĒ TE PETRA OIKODEMĒSŌ MOU TĒN EKKLĒSIAN.*' In het voorafgaande deel is het woord *PETROS* mannelijk, maar hier is het vrouwelijk, het wordt voorafgegaan door een

vrouwelijk lidwoord en dat feit maakt het onmogelijk te beweren dat Christus hier zei dat Hij de ekklesia op Petrus zou bouwen. De verandering naar het vrouwelijk duidt erop dat het om het gezelschap van de apostelen ging waarop de Heer zou bouwen. Op dit moment wordt van dit kleine gezelschap mannen, die Zijn ekklesia waren vanaf het moment dat zij aangesteld waren als apostelen in Lucas 6:13, verklaard dat zij een fundament zouden zijn waarop Hij de grotere ekklesia zou bouwen. Het woord *MOU* betekent niet 'mijn.' Het woord 'mijn' zou in het Grieks het woord *EMOS* zijn geweest. *MOU* is de tweede naamval enkelvoud van *EGO* en betekent 'van mij.'

Ik ben ervan overtuigd dat de meeste van mijn lezers het verhaal van de drie biggetjes kennen en hun individuele uitspraken dat zij hun huis zouden bouwen van steen, van hout en van stro. Het zou ook goed zijn als zij zouden weten dat de Heer verklaard heeft dat Hij de ekklesia van Zichzelf zou bouwen. Hij zou van Zijn door God gegeven heerlijkheden nemen en die aan anderen geven, zodat zij zouden kunnen worden wat Hij is in de mate die Hij heeft bepaald. Door dat te doen zou Hij Zijn lichaam (materie of essentie) op aarde bouwen, zoals is verklaard in Efeze 4:12. Dat is waarom Hij sommigen heeft aangesteld als apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars. Als we elk van de achttien gaven (ambten, taken en kenmerken) overdenken die door Paulus zijn opgesomd in zijn brieven, zullen we ontdekken dat elk van deze eerst in Jezus Christus aanwezig waren, voordat Hij van Zichzelf aan anderen gaf. Door dat te doen, liet Hij zien: 'er zijn er, die uitstrooien en toch nog meer verkrijgen' (Spr. 11:24). Waarlijk: 'Christus heeft zijn gemeente liefgehad en Zich voor haar overgegeven' (Ef. 5:25).

In I Corinthe verklaart Paulus, als hij spreekt over het ekklesia-gezelschap in die plaats, dat zij Christus' lichaam zijn, Zijn absolute essentie en ieder voor zijn deel leden (een lid is een deelnemer aan of participant). Hij zegt vervolgens dat God sommigen heeft aangesteld in de ekklesia, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, (bekwaamheid) om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen (I Cor. 12:27,28). Al deze ambten, functies, bekwaamheden en kenmerken waren in Christus aanwezig en hun manifestatie in Corinthe was het gevolg van het feit dat Jezus Christus aan gelovige mensen iets van Zijn wezen, namelijk Zijn lichaam heeft gegeven. We zien in Corinthe dus de vervulling van Zijn woorden: 'Ik in hen en Gij in Mij' (Joh. 17:23).

De Heer wist goed dat de krachten van de kwade machten zich zouden richten op hen die een positie uit Hem hadden, dat satan zou proberen om Zijn aangekondigde doelstelling, om van Zichzelf de ekklesia te

bouwen, te verijdelen. De ekklesia-mannen werden het doelwit van de boze overheden en machten. Zij zouden hen een voor een uitroeien. Jacobus was de eerste die heenging (Hand. 12:1,2). Maar het was de belofte van de Heer dat de poorten (machten) van hades (de toestand van de dood) niet de overhand zouden krijgen over Zijn ekklesia. Hun werkelijke dienst zou in het koninkrijk van God zijn. Wanneer God de heerschappij overneemt, zal Hij hun namen uitspreken en zij zullen opnieuw tevoorschijn komen als de levende, werkende en dienende ekklesia. Zij zijn dan al toegerust en geoefend om hun plaats in die grote ekklesia in te nemen die dan het samenbindende element en het belangrijkste kenmerk van Gods regering zal zijn.

Onze Heer heeft verder beloofd dat Hij aan deze groep ekklesia-mannen de kracht en het gezag van het koninkrijk der hemelen zal geven; dat wat zij ook zouden binden op aarde, in de hemel gebonden zal zijn; en wat zij op aarde ook ontbinden, in de hemel ontbonden zal zijn. Deze kracht werd niet beperkt tot Petrus. Hij behoort toe aan de twaalf en zij zullen die nog ten volle gaan gebruiken (Matt. 19:27,28).

Het woord ekklesia heeft niets te maken met enige zaak op aarde in onze tijd. Geen mens heeft een officiële functie uit Christus. Geen groep mensen kan er met recht aanspraak op maken de ekklesia van God te zijn. De religieuze monstrositeit die zich in onze tijd siert met de naam 'kerk' was niet wat Christus heeft bedoeld toen Hij zei: 'Ik zal de ekklesia van Mij bouwen.'